

Sygn. akt I ACa 1574/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Lidia Sularzycka (spr.)

Sędziowie: SA Przemysław Kurzawa

SO (del.) Ewa Harasimiuk

Protokolant: ref. staż. Julia Murawska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 sierpnia 2013 r.

sygn. akt XVI GC 489/12

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie czwartym w ten sposób, że zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz M. M. kwotę 3.682,50 zł (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;***
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie.***

Sygn. akt I ACa 1574/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12.08.2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa M. M. przeciwko (...) sp. z o.o. w W. o zapłatę kwoty 3.299,22 zł: I. zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwot: 234.008,55 zł – od dnia 21.08.2011 r. od dnia 22.09.2011 r. i 100.000,00 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r.; II. umarzył postępowanie co do kwoty 3.299,22 zł; III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; IV. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 83,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; V. nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie na rzecz powoda kwotę 82,50 zł tytułem zwrotu połowy opłaty od pozwu.

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne.

Pozwem wniesionym w dniu 14.10.2011 r. powód M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanych (...) sp. z o.o. w (...) S.A. w W. solidarnie kwoty 203.299,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 471.316,32 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 203.299,22 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W piśmie procesowym z dnia 18.11.2011 r. powód zmodyfikował powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 3.299,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 235.658,16 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r., 101.649,61 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 27.10.2011 r. i 3.299,22 zł – od dnia 28.10.2011 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Wskazał, że w dniu 27.10.2011 r. pozwani dokonali wpłaty łącznie kwoty 200.000,00 zł.

W dniu 29.11.2011 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Jednocześnie zostało umorzone postępowanie w sprawie co do kwoty 200.000,00 zł, a powodowi została zwrócona część opłaty od pozwu.

Od powyższego nakazu pozwane wniosły sprzeciw podnosząc fakt dokonania zapłaty na rzecz powoda całej należnej mu kwoty i nie dania podstaw do wytoczenia powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 22.11.2012 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3.299,22 zł, podtrzymując żądanie pozwu w zakresie ustawowych odsetek od kwot: 468.017,10 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 200.000,00 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r., zaś w przypadku nieuwzględnienia solidarnej odpowiedzialności pozwanych wniosł o zasądzenie od każdej z pozwanych ustawowych odsetek od kwot: 234.008,55 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 100.000,00 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r., a także kosztów procesu.

W związku z ogłoszoną upadłością pozwanej (...) S.A., ostatecznie w celu likwidacji majątku upadłego, postanowieniem z dnia 02.01.2013 r. postępowanie w stosunku do tej strony zostało zawieszono.

Zgodnie z ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego w dniu 26.11.2010 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa na świadczenie usług ochrony mienia nr (...), przedmiotem której było ochrona mienia i zapewnienie bezpieczeństwa na terenie chronionym, tj. inwestycji pod nazwą(...) wraz z infrastrukturą towarzyszącą”, a w szczególności wszelkie niezbędne działania zapobiegające włamaniu i kradzieży, kradzieży z włamaniem, zniszczeniu i dewastacji mienia znajdującego się na terenie chronionym. Z wynagrodzenia przysługującego powodowi, jako zleceniobiorcy, pozwane potrąciły koszty budowy – na podstawie § 4 ust. 5 umowy.

Do zapłaty reszty należności nie doszło, związku z tym M. M. wystąpił z niniejszym powództwem.

W dniu 27.10.2011 r. (...) sp. z o.o. uiścił na rzecz M. M. kwotę 100.000,00 zł tytułem ostatecznej zapłaty za fakturę nr (...). Takiej samej płatności dokonała (...) S.A.

Sąd Okręgowy zważył, że ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 22.11.2012 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3.299,22 zł, a więc pozostałej kwoty roszczenia głównego w stosunku do obu pozwanych, pozostałej po umorzeniu postępowania postanowieniem z dnia 29.11.2011 r. Postępowanie co do tej kwoty podlegało więc umorzeniu.

Ostatecznie rozstrzygnięciu podlegało roszczenie w zakresie odsetek ustawowych od kwot zapłaconych przez pozwanych oraz kosztów procesu – z tym, że w związku z zawieszeniem postępowania w stosunku do pozwanej (...) S.A., niniejsza sprawa dotyczyła jedynie jednej z pozwanych, tj. (...) sp. z o.o. w W..

W piśmie procesowym z dnia 18.11.2011 r. powód wniosł o zasądzenie od pozwanych solidarnie ustawowych odsetek od kwot: 235.658,16 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r., 101.649,61 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 27.10.2011 r., 3.299,22 zł – od dnia 28.10.2011 r. do dnia zapłaty, zaś w piśmie procesowym z dnia 22.11.2012 r. ustawowych odsetek od kwot: 468.017,10 zł – od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r., 200.000,00 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r. Powyższe wskazuje, że po pierwotnym ograniczeniu roszczenia, powód dokonał jego rozszerzenia w zakresie odsetek, co było niedopuszczalne, a to z uwagi na treść art. 479⁴ § 2 kpc. Okoliczność ta jednak pozostała ostatecznie bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, jako że należne powodowi odsetki mieszczą się w obydwu tych żądaniach.

Rozstrzygnięcie uzależnione było od ustalenia zasad odpowiedzialności pozwanych, a konkretnie – na jakiej zasadzie były one zobowiązane do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia wynikającego z umowy nr (...) z dnia 26.11.2010 r.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, nie można w niniejszej sprawie mówić o solidarnej odpowiedzialności obydwu pozwanych za całość wynagrodzenia wynikającego z umowy. Zgodnie z § 7 ust. 10 umowy, zleceniobiorca, tj. powód, wystawiał miał przy każdym rozliczeniu dwie faktury – w wysokości po 50% na rzecz (...), z tym, że wszystkie płatności miały być regulowane z konta prowadzonego na rzecz A.. Nie miał tu zastosowania art. 366 kc, statuujący solidarną odpowiedzialność dłużników, jako że zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 kc). Ani przepis ustawy, ani żadne z postanowień umowy nie przewidywały solidarnej odpowiedzialności pozwanych z tytułu wynagrodzenia za usługi świadczone przez pozwanego.

Nie miał również zastosowania art. 370 kc, zgodnie z którym, jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej. Przepis ten znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy zobowiązanie dotyczy „wspólnego mienia” osób zaciągających zobowiązanie, tj. własności lub innych praw majątkowych (art. 44 kc).

Jak stanowił § 7 ust. 10 umowy, strony zgodnie przyjęły, że płatność należna powodowi miała być „rozbijana” na dwie równe części – po 50% na każdego z pozwanych. Wbrew twierdzeniu powoda, nie jest to jedynie „techniczny sposób zapłaty”, ale określono tu sposób rozliczenia się stron umowy. Z postanowień umownych wynika, że każda z pozwanych miała obowiązek zapłacić połowę wynagrodzenia należnego powodowi.

Świadczenie na rzecz powoda należy uznać za podzielne, gdyż cechuje je podzielność co najmniej pod względem czasu, a także natury.

W związku z powyższym pozwana A. była zobowiązana do zapłaty jedynie kwoty faktury nr (...), pomniejszonej o kwotę 1.649,61 zł, stanowiącej 0,7% wynagrodzenia, zgodnie z treścią § 4 ust. 5 umowy, a więc do zapłaty kwoty 234.008,55 zł. Ponieważ pozwana płatności dokonała w dniu 23.09.2011 r. (na kwotę 134.008,55 zł) i w dniu 27.10.2011 r. (na kwotę 100.000,00 zł), powodowi, zgodnie z treścią art. 481 § 1 kc, uwzględniając terminy płatności poszczególnych kwot, należały się odsetki od tych kwot, zgodnie z treścią żądania pozwu zawartego w piśmie procesowym z dnia 22.11.2012 r., zgłoszonego na wypadek „nieuwzględnienia solidarnego charakteru odpowiedzialności pozwanych i stwierdzenia braku podstaw do zobowiązania ich do solidarnej zapłaty”. W pozostałym zakresie powództwo w stosunku do pozwanego A., co do odsetek, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc, rozdzielając je stosunkowo pomiędzy stronami. Na koszty stron składały się: połowa opłaty od pozwu uiszczonej przez powoda (połowa wyniosła 82,50 zł), wynagrodzenie pełnomocników procesowych stron, ustalone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490) i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461), oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa strony pozwanej (17,00 zł). Nie podlegała uwzględnieniu opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa strony powodowej, gdyż z dowodu jej zapłaty nie wynika, aby dotyczyła powoda i tej konkretnej sprawy. Ponieważ powód wygrał sprawę w 49,2%, zaś pozwany w 50,8%, w takim też stosunku podlegały rozliczeniu koszty procesu.

Uwzględniając fakt cofnięcia pozwu, zwrotowi na rzecz powoda podlegała połowa opłaty od pozwu (opłata wyniosła ostatecznie 165,00 zł – z uwagi na cofnięcie pozwu co do kwoty 200.000,00 zł jeszcze przed jego wysłaniem pozwanej) - na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zm.).

Zasadą jest, iż przy cofnięciu pozwu obowiązek zwrotu kosztów postępowania obciąża powoda. Wyjątkowo obowiązek zwrotu kosztów może nie obciążać strony cofającej pozew, lecz ciążyć na stronie przeciwnej, gdy cofnięcie pozwu wynikało z zaspokojenia powoda przez przeciwnika w toku postępowania w pierwszej instancji, a odpowiednio, gdy cofnięcie apelacji wynikało z zaspokojenia przez przeciwnika interesów skarżącego w postępowaniu apelacyjnym.

Zaspokojenie powoda co do kwoty 100.000,00 zł nastąpiło po wniesieniu pozwu, a więc w tym zakresie powód sprawę wygrał. W odniesieniu do tej kwoty całkowicie niezasadny był zarzut pozwanej zastosowania art. 479¹² § 4 kpc, gdyż bez znaczenia pozostaje, że w wezwaniu do zapłaty powód określił zbyt wysoką kwotę i solidarną odpowiedzialność pozwanych za całość wynagrodzenia, skoro należna mu od A. kwota mieściła się w kwocie wskazanej w wezwaniu, a pozwana mogła bez trudu określić właściwą wysokość kwoty, do zapłaty której była zobowiązana, co też nastąpiło, a co zostało potwierdzone zapłatą tej kwoty- po wytoczeniu powództwa.

W odniesieniu do pozostałej dochodzonej kwoty powództwo nie było zasadne, gdyż dotyczyło albo kwoty należnej A. (1.649,61 zł), albo kwoty, do zapłaty której zobowiązana była druga pozwana (100.000,00 zł), a którą ta zapłaciła, albo kwoty należnej (...) (1.649,61 zł). W tym zakresie sprawę wygrała więc pozwana A.. Jednocześnie wynagrodzenie pełnomocników stron ustalić należało w odniesieniu do pierwotnie dochodzonej kwoty, a więc na datę wniesienia pozwu. Jak bowiem stanowi § 4 ust. 2 powołanych rozporządzeń, w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. W niniejszej sprawie zmniejszenie dochodzonej kwoty, na skutek cofnięcia pozwu, nastąpiło w tej samej instancji. Brak jest więc podstaw do uznania, aby wynagrodzenie pełnomocnika procesowego liczone było od kwoty dochodzonej po cofnięciu.

Apelację od wyroku w zakresie pkt I i IV wniósł powód zarzucając:

- naruszenie art. 233 kpc przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów poprzez uznanie, że powodowi należą się odsetki od kwot: 234.008,55 zł od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 100.000,00 zł od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r., a nie od kwot 235.658,16 zł od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 101.649,61 zł od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r.;

- naruszenie art. 90 § 1 kpc przez uznanie, że pozwana jest stroną wygrywającą sprawę i w konsekwencji zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 83,20 zł lub art. 101 kpc przez uznanie, że pozwanej należy się zwrot kosztów procesu mimo uwzględnienia powództwa, ponieważ nie dała ona powodu do wytoczenia sprawy i uznała przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu;

- naruszenie § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przez jego błędne zastosowanie, tj. ustalenie wysokości kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o zmienioną z uwagi na cofnięcie powództwa w części wartość przedmiotu sprawy, pomimo iż zgodnie z § 4 ust. 2 w/w rozporządzenia podstawą obliczenia opłaty powinna być pierwotna wartość przedmiotu sporu.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanej odsetek od kwot: 235.658,16 zł od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 101.649,61 zł od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r., jak też zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów procesu kwoty 7.299,50 zł, w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja tylko w części zasługiwała na uwzględnienie.

Nie sposób podzielić zarzutów skierowanych do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I wyroku, zasądającym od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwot: 234.008,55 zł – od dnia 21.08.2011 r. od dnia 22.09.2011 r. i 100.000,00 zł – od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż zasadą jest orzekanie o zgłoszonym roszczeniu i że niedopuszczalnym jest orzekanie ponad żądanie pozwu. Zgodnie z art. 321 § 1 kpc Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W ugruntowanym orzecznictwie wskazywano niejednokrotnie, iż przepis art. 321 § 1 kpc wyraża kardynalną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, według której sąd związany jest żądaniem zgłoszonym przez powoda w powództwie, a więc nie może wbrew żądaniu powoda (art. 187 § 1 pkt 1 kpc) zasądzić czegoś jakościowo innego albo w większym rozmiarze, czy też zasądzić powództwo na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda.

Przewidziane w art. 321 kpc związanie Sądu żądaniem, poza wyjątkiem zawartym w art. 477¹ kpc, ma w procesie charakter bezwzględny i oznacza przywrócenie należytej rangi zasadzie dyspozycyjności (wyrok SN z dnia 15.05.2013 r. III CSK 268/12 LEX nr 1331308).

W kontekście powyższego wypada więc przypomnieć, co jednoznacznie wynika z akt sprawy, iż ostatecznie sprecyzowane przez powoda żądanie pozwu obejmowało - na wypadek nieuwzględnienia solidarnego charakteru odpowiedzialności pozwanych i stwierdzenia braku podstaw do zobowiązania pozwanych do solidarnej zapłaty (a taka sytuacja bezsprzecznie zachodzi w niniejszej sprawie) – wniosek o zobowiązanie pozwanej (...) sp. z o.o. do zapłaty na rzecz powoda odsetek w wysokości ustawowej od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. od kwoty 234.008,55 zł oraz od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r. od kwoty 100.000 zł; wniosek o zobowiązanie pozwanej (...) S.A. do zapłaty na rzecz powoda odsetek w wysokości ustawowej od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. od kwoty 234.008,55 zł oraz od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r. od kwoty 100.000 zł; wniosek o zobowiązanie pozwanych do zapłaty kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w częściach równych (v. pismo procesowe z dnia 22.11.2013 r. k. 228).

Orzeczenie Sądu Okręgowego w pkt I jest zgodnie z zadaniem ostatecznie sprecyzowanego pozwu i to stwierdzenie jest wystarczające do odparcia zarzutów apelacji skierowanych do tegoż rozstrzygnięcia.

W związku z tym, że apelacja w związku z omawianą częścią wyroku zarzuciła naruszenie art. 233 kpc, wypada się do tego zarzutu odnieść, wskazując na pewne generalia.

Przez powołanie zarzutów naruszenia prawa procesowego – art. 233 kpc ulega zakwestionowaniu prawidłowość postępowania dowodowego, rzutującego w konsekwencji na ustalenia składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną poczynionych ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu danego przepisu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok SN z dnia 29.11.2002 r. IV CKN 1532/00, Lex nr 78323).

Wskazany w apelacji jako naruszony art. 233 § 1 kpc nakazuje Sądowi dokonanie oceny wszystkich zebranych dowodów, z rozważeniem wiarygodności i mocy dowodowej każdego z nich, a następnie ich uporządkowanie i powiązanie w spójną i logiczną całość. Należy zaaprobować utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia w/w przepisu może dojść wówczas, gdyby zostanie wykazane uchybienie podstawowym kryteriom oceny, tj. zasadom doświadczenia życiowego i innym źródłom wiedzy, regułom poprawności logicznej, właściwemu kojarzeniu faktów, prawdopodobieństwu przedstawionej wersji (por. m. in. uzasadnienie wyroku SN z dnia 16.05.2005 r. III CK 314/05, Lex nr 172176). W związku z tym tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok SN z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, OSNC 2000/7-8/139). Postawienie skutecznego zarzutu

naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wskazania przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń, oznaczenia jakie kryteria oceny naruszył sąd, a nadto wyjaśnienia dlaczego zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie (por. postanowienie SN z dnia 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok z dnia 06.07.2005 r. III CK 3/05, Lex nr 180925).

W sposób oczywisty zarzut naruszenia art. 233 kpc nie mógłby odnieść zamierzonego skutku, bowiem w zakresie, w jakim żądanie pozwu zostało uwzględnione (zasądzenie odsetek od kwot: 234.008,55 zł od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 100.000,00 zł od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r.) strona nie ma niejako interesu w podnoszeniu tego rodzaju zarzutu, a w zakresie, w jakim miałyby się on wiązać z oceną dowodów na rzecz roszczenia przekraczającego żądanie pozwu (dodatkowo zasądzenie od pozwanej odsetek od kwot: 1.649,61 zł od dnia 21.08.2011 r. do dnia 22.09.2011 r. i 1.649,61 zł od dnia 23.09.2011 r. do dnia 26.10.2011 r.) - nie mógłby być rozpatrywany.

Za częściowo skuteczny uznać należy zarzut skierowany do rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt IV wyroku).

Zgodnie z art. 108 § 1 kpc Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zatem w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. w W. wyrokiem z dnia 12.08.2013 r. należało rozstrzygnąć o kosztach procesu, bowiem z stosunku do tej strony postępowanie w sprawie ulegało zakończeniu w danej instancji.

Nie podlega kwestii, że pierwotnie w stosunku do tej strony żądanie pozwu opiewało na kwotę 103.299,22 zł - część z kwoty 203.299,22 zł (v. pozew z 14.10.2011 r.) i że z tej kwoty pozwana uregulowała 100.000,00 zł dnia 27.10.2011 r. (k. 37, k. 187 i k. 228), a 1.649,61 zł - część z kwoty 3.299,22 zł potrącając przy płatności w dniu 23.09.2011 r. (k. 124, k. 187 i k. 188).

Należności na rzecz powoda od pozwanej wpłynęły na jego konto po upływie terminu do uregulowania długu - stosownie do wezwania z dnia 12.09.2011 r. (k. 20). Powyższe usprawiedliwiało żądanie powoda o zwrot kosztów procesu po tym, jak cofnął on wytoczone powództwo. Pomimo cofnięcia pozwu powoda należy uznać za wygrywającego sprawę w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. w W. o zapłatę kwoty 101.649,61 zł, gdyż pozwana ta nie uiszczając w/w należności w terminie spowodowała skierowanie sprawy na drogę sądową. Zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U z 2013 r. poz. 490) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ze względu na wartość przedmiotu sporu w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. w W. wynosi 3.600,00 zł.

Powód niesłusznie wskazuje na istnienie podstaw do przyznania mu wynagrodzenia w kwocie wyższej, tj. 7.200,00 zł ze względu na wartość przedmiotu sporu przekraczającą 200.000 zł. Zapomina bowiem, że część jego roszczeń (połowa) skierowania została do innej pozwanej (...) S.A.) - nieobjętej wyrokiem, za którą pozwana (...) sp. z o.o. w W. w kontekście wyniku procesu nie ponosi odpowiedzialności.

Nie ma też podstaw do przyjęcia, jak zdaje się uczynił to Sąd Okręgowy, że powód przegrał w stosunku do pozwanej (...) sp. z o.o. w W. sprawę w około 50 % z uwagi na nieskuteczność dochodzenia od tej strony całości zgłoszonych roszczeń, a więc i tych, które przypadają od pozwanej (...) S.A.

Ostatecznie zaskarżony wyrok w pkt IV podlegał korekcie przez zasądzenie od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powoda kwoty 3.600,00 zł plus 82,50 zł stanowiącej uiszczoną przez powoda opłatę sądową od dochodzonego i zaspokojonego przez w/w pozwaną roszczenia (art. 98 § 1 i 3 kpc). Jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy nie podlega uwzględnieniu opłata skarbowe od dokumentu pełnomocnictwa strony powodowej, gdyż z dowodu jej zapłaty (k. 31) nie wynika, aby dotyczyła powoda i tej konkretnej sprawy.

Reasumując II instancji wobec częściowej tylko zasadności odwołania zmienił zaskarżony wyrok w części na zasadzie art. 386 § 1 kpc i oddalił apelację w pozostałym zakresie - na podstawie art. 385 kpc.